

"En Björn trodde skogen sig od funna
 nom ett dygn gör Ni resan galant.
 fa: fäster jag tappa och frage i pant, att i
 rider och lita med henne i tempo framfärd,
 Cicer! Om ni med Solen uppfärdar och
 nut — Jag undrar just hur du skall reda dig ut.
 loppet; men du får ej brilla på enda mi.
 lerar, hur snart jag fring jorden till häst gal.
 Men nu lät mig se, att du fermt statu.
 taxerad till sådant ett lundt wärdi.
 men aldrig min Gåghet sig trodde att bli
 och kan min durchlauschliga Höllet wäl föra,
 Resonen är god, ty den låter sig föra,
 ger mer, än Tjugonio — Resonen Ni fer.
 swälter förtretens: — ty för Öder själv jag ej
 följer och berföre, o Konung! är biff, att ni
 för Trefsi! Ellspengar man Öhrstun för
 hur påf Ni nu lyder jag kan wärdi
 "Ni så mig, Herr Pastor! förutan all stord,
 Hans accepter och Arona stundtade Solen —
 Här thronade Runger i Gärstilla Hsten,
 land till Gofwet, der statorn allstintet war tänd.
 truskad, blet Rlodaren smygdad och genast af
 berusad af glädje — Med tappa och frage ut.
 Då sprang, som en Östhabod, Åresen,
 det har jag utaf Sallig Wäder min ärt!
 Gwad Ni ej för pengar har stundt förwändt,
 så songar jag ändod en mus i min sälla.
 Ty kan jag ej så i Katheder och gudla,
 blara! Kan mig blott er tappa, Ö frage och
 bot, så skall Ni se att jag är ingen tot.

Den hand som dem med rosor kröner
 Med tårar tårar deras namn,
 En ära wille jag blott winna
 O! mötte Himlen ge mig den
 Allt hos, de goda öfning finna
 Och älskas af en redlig wän.

4. Hur skulle jag förälskes qwida
 Allt lifwels dar så hastigt flyr,
 Du mer det tycks till aften strida,
 Du mera blir mig stunden dyr,
 Färnösöd med timmarne som farit,
 Jag dröjer qwar på lifwels flod,
 Nog lånae om jag lycklia warit
 Nog lycklig om jag warit god.

(Kostar 1 Skilling Banko)

"Ni är det ej annat, blets Rlodaren swa.
 ra, så gif Ör tillfärd, ty det wille jag för.
 för biffel med swansen i hand.
 och kan dessa fragar jag ej explicera, så
 möghe jag Rlodaren genast qwittera, och vi
 da på öfna bat fram ut hans land, i hället
 för biffel med swansen i hand.
 Men, si ej ringaste samning för wärdi det.
 laler! — Hall jag bjuda till ädra honom rätt
 flater, och säga rent ut, hwad han tänker —
 Till treble, — Jag utlär af alla Åre.
 och det tror han, jag räknar ut på en hund.
 Men jag får ej brilla på en enda sekund, —
 hur snart han till höf stunde jorden omslars
 Secundo, Hall jag od precife förtlara,
 ill yttelsta stäst Hall jag säga bestämt.
 hwad han da är wärd, i en summa bendand,
 la, då Thronen han sifter, betallande alla,
 Pro primo, när häd, uti Gärstilla Göl.
 dem Konungen stidat mig nu:
 swäligen Rlodaren stidat mig i tre berfwer,
 och när ni får höra, så lär ni besannat, att
 "Ni! föra Herr Rlodare! blets ära annat,
 de ärt!" —
 igen! — Ni grubblar wäl ej på Ört Tion.
 tugga. Maria och Josef! — Ni tans ej
 tugga! Ni wäntar ju wärtelig fram som en
 "Herr Pastor! sig in, jag en sup för att
 hans Wärdighet gar.
 stöder ut med sin pipen, för se hwar
 förlagen. — Nu Rlodaren, som förstos i Öar.
 af wägen till Templet, så ängstigt och så
 dan blundar, begundar, och gör fram

CS 1460

RUNGEN, Presten och Rlodaren.

Imitation efter Tyssan.

Derefter följer:

En mycket wacker

W I S A,

Som börjas sålunda:

När fring om guldets
gömda hopar etc.

WEXB, 1846.

Trykt uti L. d. Ratts Boktryckeri.

gull och en blätt.
 men som brätt — det blef för hans ögon an
 till weder, och weder till månar, — Termit-
 pidar!) Enart himmar till dagor och dagor
 Men meta (tan kanta hur hjerta det
 ej någon Herr Doktor Hans knut.
 talade spottar och stänker till ut, det löste
 han frågade hos en, två, tre Gattulster, be-
 Jan fiddade till en två tre Unversiteter
 han för begrippliga Galls-Månen klar.
 En nägon Beribryares anst är så svar, när
 Herr Pastorn stod kvar och ref sig i hjerta, —
 Och Runger gav spottarne Gållen i lärer
 för besett med svansen i hand.
 da på öfna battram ut mitt land, i stället
 så mötte du Drickbollet genast cedera, och ri-
 Kan du dessa frågor ej fermt explicera,
 Men, si ej ringaste sanning bör finnas deri.
 flater, och säga mig rent, hvad jag stänker. —
 ter! — Fall du juu förstå att göra mig
 Och terilo, — du Arona för alla Prela-
 Död — sådant det rådnar du ut på en hund.
 men du för ej brilla på enda Cetund. —
 hur snart jag vill hafst kunde jorden omskara
 Secundo, Fall du mig precise förtära,
 till yttersta stärfven du säger beklamt.
 hvad jag då drödar, i en summa benämnt,
 Golla, på Tronen jag sitta, befallande alla,
 Tre primo, när högh, uti Stärfvelig
 du på dessa tre frågor mig svar.
 tre månader samt stipulerat jag har, sen ger

Saa vill Er berättas en pufslig Saga,
 Om Orre Kunga Knarrig och Presten hvars
 fraga stod illa på spel, — (En förträffelig
 man, blott stada, att Klockarn var mer klok
 än han.)

Kung Orre stek ondt uti hestan och köl-
 den, sof ofta bepanzrad på kraigsta Skölden,
 ja, slundom han knapt hade watten och bröd,
 och ostare än, led han hungerens nöd!

Men Presta-sar wiste sig bättre att stöta
 wid bord och i sängen, att liden förnötas; af
 Fullmånan länste hans anlete alans, och ma-
 ten till Smörbut i Riket ej sans*).

Kunga Orre vill spåa den Prästen om-
 sider. — En dag med sitt kraigsta Sällskap
 han rider, i brännande hestan om sommarn
 förbi, der Prest-sar spatterar wid sitt Prosteri.

Ha! tänkte då Kungen, nu får jag mitt
 nöje och höllade Pastorn med hånande löje:
 "Guds-tjenare! såg mig, hur mår du? — Min
 själ! jo, fastan och bönen bekomma dig wäl.

Död — sylololös på här, är ledsamt —
 Rät höra, du tackar mig mål, om jag ger dig
 att göra, — Man stryker du more den klokaste
 man, du hörer, hur grässtråna wäxa, iblann.

Saa vill sinom duffiaom såsom fram-
 råcka tre artiga nöder, för ro stull, att knäckas
 *) Hans anlete alänste som Månen i nu,
 Hans buk höll tre Gamnar i pereseri.

2) Saa berättas den ostaras Zatin.
 niden. Död vill Si hugsmala en Mann i
 Herr Runger! jag ritboom juu ej har af
 ri, 22) Jag wertlig haft nöje af er Romedti.
 stänker er, hvad ni beqdr: sörst sang flater.
 ter ut kan litwöl be om en quast — och jag
 Hor Alodare! det är för illa — Jag tän-
 Xhologin, 23) jag kan ej en endaste glosa Latin.
 lola blifwa den saken — och han som mest rö-
 fristwa det kan jag — men stralt — ty det bätt
 Gertelot mig, Herr Runger! att läsa och
 will stöda så mätte man sa.
 och läse sig något quid juris första, ty, som man
 we, men stritten befiare sin öfna och trawe,
 Saa vill dig förläna med tappa och kraf-
 denna hund.
 lete på munn, Wälsan! si, så är du det stän
 den nedfalla, 24) strer Runger med glödie och
 Horn i Wälsan! Jag förr trodde stimen på jor-
 "Swad san (hin) i är du intet Herr Ma-
 förbödt, ty werten, att jag är hans Alodare blott.
 la. — 25) Saa wiste! men det kan ju från sanning
 26) stänker att jag är Herr Pastorn i Wäl-
 stänker jag nu wäl, som intet är rätt —
 mer, till öfnon och nämnde infama restalt: hvad
 mer, ty wäl, att jag annars då litstullt dem-
 27) galler det att du din quidhet ej dem-
 swarar wäl sinuitt: — men allt är på jor,
 Herr Pastorn 28) ger ej befiande bestid, 29)
 falla: så framst jde om hade warte imella:

det öden, så wägar jag be för min Wördtig
 Pastorn, som eder förtörnast, om nådig pardon.

"Ha bravo! stek Kungen — den der Wa-
 gastellen "har hutmud och hjerta på riktiga
 ställen — Hans Wördtighet får, på din för-
 bön, pardon, och du ett Pensionsbref i selsan-
 de son.

Wi läse Herr Pastorn i nåder befalla:
 "Herr Kantorn behöfwer ej mera att tralla;
 "Ty Pastorn skall gifman sitt dagliga bröd.
 "ja ända intill det högsliga död.

När frina om gullbells gömda hopar,
 Bekymret sina wackter satt,
 När Gerigheten arufwor separ,
 Och dock försnågar wid sin stadt.
 Saa somnar lungt jag munter wagnar,
 Och ingen brist är hos mig röjd,
 Ty den har noa, som intet saknar
 Och rik är den som är förnöjd.

2. Röt förstans frösta äga lesa,
 S storpens och tidens rymb,
 Att allt förborat se och wesa
 Med blick af ingen stuaa stymb,
 Af denna djupa widsoms bärda
 Saa önskar mig en ringa del
 Blott den, att andras bygder wörda,
 Och känna mina egna fel.

3. Röt seararens och snillets söner
 Utbreda widt ett ryktbart namn,